

Música -> **QUALSEVOL NIT POT SORTIR EL SOL**
Oh, benvinguts, passeu passeu, de les tristors en farem fum,
a casa meva és casa vostra si que hi ha cases d'algú . . .
Oh, benvinguts, passeu passeu, ara ja no hi falta ningú,
o potser sí, ja me n'adono que tan sols hi faltes tu,
també pots venir si vols, t'esperem, hi ha lloc per tots.
el temps no compta, ni l'espai, qualsevol nit pot sortir el sol.

Amigues, amics,
Miquelencs, miquelenques,
família tota, molt bona nit a tothom

D'entrada vull donar les gràcies a l'Assensi, a la Júlia i a la mare, per regalar-me tot el temps que he necessitat durant aquests dos mesos, per poder estar enganxada a l'ordinador, tot pensant, escrivint, llegint, passant ratlla i corregint. Donant-los la llauna, perquè m'escoltessin en veu alta, per tal que contessin els minuts que durava el meu pregó; per si ja n'hi havia prou o encara havia d'allargar-lo una mica més. També als meus amics pels correus i whatsapps enviats, demanant-los la seva opinió.

Ho recordo bé. Tot va començar el 21 de juliol, a la tarda, quan em va trucar en Juanma preguntant-me quan seria a casa:

- Tota la tarda, ja no sortiré.
- Doncs per allà a les nou et vindrem a veure.

Ja està, ja vaig començar a suar i a posar-me nerviosa: "et vindrem a veure", buuuufffff, tres mesos abans de la Festa Major . . .

- Aquest any sí, em va dir en Juanma, quan va venir a casa amb la Roser a donar-me la "gran notícia". Aquest any heu guanyat i no ens pots dir que no.
- Doncs . . . Roser, Juanma . . . quina responsabilitat m'heu donat !! Jo no he fet mai un pregó i no sé ni com començar !!

Jo pregonera, em vaig preguntar ????

Sí, m'ho han proposat. Hauré de ser valenta i ho hauré d'acceptar !!!! Vaig pensar . . .

Bé, començaré agraint-vos l'honor i la gran responsabilitat que m'heu confiat al deixar a les meves mans el pregó de la nostra Festa Major d'enguany. Aquest és el meu primer pregó i quasi de ben segur que en serà l'últim. Des del primer moment, vaig tenir ben clar que faria un pregó senzill i sense suports audiovisuals. D'això jo no hi entenc gaire per no dir gens. M'hauria

obligat a demanar favors i a dependre dels altres i a mi això no em va. Jo us faré tots els favors que em demaneu, em costi el que em costi, però demanar-ne . . . , qui em coneix, sap que m'és difícils.

No espereu que us faci una dissertació poètica, que la poesia m'agrada però poeta no en sóc; ni espereu una lliçó de la nostra història que la sabeu tant o millor que jo, ni espereu un pregó amb contingut polític, perquè no és ni el moment ni jo en sóc la persona adequada. Us apporto allò que sé i sobretot allò que he viscut i, més encara, allò que estimo.

Música -> Amics i senyors, "tuti i quanti" he vingut per dir un pregó i el que vingui que s'aguanti perquè sempre tinc raó. Aquest poble que em contempla ! Aquest poble que em contempla, dolçament agermanat, i que sempre fa bondat, que si no mal aniria, està avui de festa gran per que és Santa Rosalia. Vull, vull, vull dir . . .

Quina era la feina d'un pregoner, em vaig preguntar ???

Diuen que la feina consistia en comunicar en veu alta notícies o anuncis que podien interessar a tot el veïnat d'una població, especialment en nuclis urbans petits com el nostre. En el passat el pregoner es passejava amb una corneta pel poble, cridant ben fort les noves que la gent havia de saber. Sort que els temps han evolucionat i els membres de la Comissió de Festes ja han repartit tots els programes pel poble, sinó ja em veia jo amb una campana o amb una corneta sota el braç cridant ben fort tot anunciant el programa de la nostra Festa Major.

Creieu en els miracles ?

Creieu en els miracles que es fan realitat a les Festes Majors ?

Doncs aquí en teniu un. Mireu quanta gent hi ha asseguda aquí a la sala. Aquesta gentada no és una sorpresa ni un miracle, ho porto escrit. Tots els partits polítics i totes les associacions saben el difícil que és reunir una certa quantitat de gent en un acte. I, ara i aquí, ja ho veieu, hi ha gent per donar i per vendre. No pensareu que sóc tant il·lusa com per creure que tots heu vingut per escoltar què es el que us puc dir jo. Tots sabem que si un altre dia us convoco per parlar de qualsevol tema, potser prou interessant, serem quatre gats. Tots sabem que no som aquí per escoltar a una persona determinada, som aquí per complir amb un acte ritual, som aquí per tenir un intercanvi d'opinions entre tots, com a veïns, per saber com ens van les coses, per retrobar-nos els qui fa temps que no ens veiem i perquè comença la nostra Festa Major !!

Vaig néixer a Vilafranca ara fa 60 anys. Als dos anys, els pares ja em van portar a l'escola. La mare s'excusa dient-me que jo era molt trapella i que ella tenia molta feina a la botiga de queviures que tenia a la plaça dels porcs.

M'havia explicat que a la tenda hi tenia uns calaixos grans amb el gènere a dins: un amb farina, un altre amb sucre, un altre amb "polvos" per rentar els plats. Diu que jo li agafava el llaurador i li barrejava la sal amb la farina i els "polvos" dels plats amb el sucre. No m'estranya que mirés d'apuntar-me sempre a un lloc o altre . . .

Als sis anys, per tal d'evitar més malifetes i omplir-me el temps, em van apuntar a casa de les "tres Maries" a cosir totes les tardes dels mesos de juliol i agost. La mare és modista, i tenia moltes ganes que les seves filles agafessin la mateixa afició que ella, si més no, que aprenguéssim a fer "anar l'agulla". Doncs, ho va aconseguir ! M'encanta fer activitats creatives amb l'agulla, el fil i el didal. Durant les llargues tardes d'hivern em passo moltes hores enfilant i fent nusos al costat de la llar de foc. Aquell mateix estiu, els pares em van apuntar a les colònies de Penyafort, unes estades de 10 dies que organitzava la parròquia de Vilafranca. La casa era pràcticament nova i m'encantava anar-hi, eren les úniques vacances que fèiem la majoria d'infants d'aquella època. Amb l'excusa que hi anava la meua germana gran i que la mare tenia molta feina a la botiga . . . la Lydia, amb 6 anys, cap a les colònies, vaig ser la més petita durant dos estius. Tinc el record llunyà que tothom em mimava. Vaig començar a aprendre molt aviat què era compartir, ajudar, deixar, repartir, acollir i també vaig haver de començar a espavilar-me molt. Mireu si em van agradar les colònies que hi vaig anar fins els 21 anys, tots seguits, sense fallar-ne ni un; fins els 15 anys en vaig gaudir com a nena, i a partir dels 16 ja hi vaig començar anar com a monitora.

Jo sóc de les que vam créixer jugant al carrer, recordo que m'escapava sempre que podia a la plaça, a jugar amb els amics. M'agradava sortir, sobretot a l'estiu, quan es començava a fer fosc, mentre la gent gran seia a la fresca tot fent petar la xerrada; això, em feia sentir gran. Em delia per manar, donar ordres i decidir a quin joc havíem de jugar. Si només érem nenes saltàvem a les gomes, però quan hi havia nens, era més divertit: jugàvem amb la pilota, a cuït i amagar, als plantats, a vegades a cavall fort, d'altres cops a arrencar cebes. Jugàvem fins que sortia la mare per la finestra del quarto de cosir fent un crit i notificant que havia arribat l'hora del sopar.

Música -> que feliç era, mare,
 que feliç era jo.
 Quan a casa faltava una cosa,
 posant-me bufanda i abric,
 me n'anava corrents a buscar-la
 i tornava content i arraulit,
 que feliç era, mare,
 que feliç era jo..

En aquell temps, els nostres espais de vacances, eren els carrers i les places; estaven plens de canalla, on hi compartíem amb llibertat i creativitat, moltes estones de lleure.

Als 11 anys, em van portar interna a Tarragona, al col·legi Lestonnac. En tinc molts bons records, segurament perquè allà és on em van inculcar una part dels meus valors.

Aquests anys viscuts no han passat en va i el fet de conviure tant de temps amb gent diversa, en diferents ambients, en espais oberts i lluny de casa, m'han deixat petjada. Ben segur, m'han ajudat a ser una persona oberta i sociable.

Recordo que al pare li encantava la Festa Major de Vilafranca i sempre ens portava on hi havia foc, soroll i pólvora: a la tronada, als castells de foc i a veure el drac i els diables de ben a la vora. Per aquell llavors, els coets em feien pànic; però, de mica en mica, em vaig anar fent gran i el pànic es convertí en passió. Això també m'ha marcat. Ara m'encanta l'olor de la pólvora !!!!

Als 18 anys, vaig començar a treballar a Vilafranca, als 23 vaig anar a Barcelona i em vaig independitzar. Feia jornada completa en una empresa i després ajudava al pare en la seva feina. Porto un munt de kilòmetres enganxats a l'esquena i un munt d'hores rodant per les carreteres, però no em pesen, ans al contrari, han fet que m'agradi viatjar i voltar, ho dec portar a la sang Girona.

Música -> QUE TINGUEM SORT
Si véns amb mi,
no demanis un camí planer,
ni estels d'argent,
ni un demà ple de promeses, sols
un poc de sort,
i que la vida ens doni un camí
ben llarg.

Fins aleshores, per a mi Sant Miquel era un poblet de la carretera de Vilanova, on hi havia un restaurant molt típic, que ens agradava molt, i on hi anàvem, de tant en tant, amb la família o els amics a menjar conill a l'ajillo i crema catalana quan fèiem alguna celebració. Ara, Sant Miquel, es quelcom més. Deixeu-me fer meves unes paraules d'en Pere Ventura:

"Sant Miquel, quatre cases i una església i un bon grapat de masies, una aquí, una allà . . . i una més enllà. Pedra grisa, verd de pins i de

vinyes, d'arbres de ribera i d'algun sembrat i, sovint, un cel blau, molt blau. I sempre, sempre, sota la mirada del castell.

Petit, sí. Però un poble. Un poble al qual a vegades, però, li ha costat de ser-ho, de tirar endavant. Potser, a vegades, hem estat pocs i mal avinguts. Potser sí. Però també hem tingut ganes de fer i de ser poble.

Societat, teatre, futbol, associació, casal d'avis, diables . . . són una mostra de les ganes que té el nostre poble de tirar endavant, de no deixar-se vèncer pel desànim del fet de ser poca gent.

Ara, només ens cal vigilar que el nostre poble, com que és tan petit !!, no arribi a ser l'apèndix de cap urbanització per molt moderna que aquesta sigui. Hem de tenir la força necessària per poder ser nosaltres els artífexs del futur del nostre poble, incorporant-hi les aportacions dels nous veïns.

Hem de tenir forces per poder continuar essent un poble també d'ara endavant !! i sempre, sempre, sota la mirada del castell . . ."

Música -> PAÍS PETIT
Canto i sempre em sabré
malalt d'amor pel meu país.
El meu país és tan petit
que des de dalt d'un campanar
sempre es pot veure el campanar veí.

L'any 1.990 vaig venir a viure a Sant Miquel, aquí he arrelat, aquí m'he casat i aquí ha nascut la Júlia, la meva filla.

Amb el temps, donada la meva afiliació política, vaig presentar-me a les eleccions municipals. Vaig poder estar cinc anys a l'Ajuntament com a regidora. Aquests anys em van servir per acabar de conèixer bé Olèrdola. Ser regidora, estar al servei del poble i saber-lo escoltar, em va fer adonar que realment és molt difícil complir amb la teva tasca, tot i sabent que no la pots defugir. Mai pots fer les coses a gust de tothom, de la mateixa manera que fas amistats, també reculls algunes enemistats. Penso que, en un municipi tant petit com el nostre, tothom hauria de ser regidor en un moment o altre, amb la implicació i responsabilitat que comporta. Així, tots veuríem les coses d'un altra manera.

La meva primera vinculació amb Sant Miquel va començar quan van néixer els meus nebots el Kilian i el Kenneth. La meva germana em convidava a gaudir de la Festa Major els dissabtes al matí. La Comissió de Festes organitzava jocs infantils per tota la canalla del poble.

¿ Qui no recorda haver gaudit amb les curses de sacs, les curses de cooperació amb un peu lligat, buscar alguna llaunadura dins d'un cubell ple

d'aigua per empastifar-se després amb farina, mossegar una poma penjada d'un cordill, afaitar globus, o trencar l'olla, . . . ??

Eren les típiques cucanyes de tota la vida.

En acabar es feia un gran pisolabis infantil.

A Sant Miquel hi vivien molt poques famílies, però la festa infantil estava plena de canalla. De tot arreu sortien marrecs, n'hi havien del poble i també que no n'eren, hi havien cosins, amics i coneguts de tots els miquelencs. Tothom hi cabia.

Em feien sentir molt a gust en aquell poblet petit i acollidor.

Com ja he dit, fa 26 anys que visc a Sant Miquel. Pels nascuts al poble sóc una nouvinguda, tot i que he mirat d'integrar-me tant com he pogut i he sabut; perquè m'agrada i perquè és la meva manera de ser. Poc temps després d'haver arribat, vaig començar a ajudar una mica al grup de teatre l'Arrel, intentant fer d'apuntadora, ja que això d'actuar dalt d'un escenari i moure't d'aquí cap allà com si res, no és lo meu. Ho recordes, Clara ?? Que joves i guapes que érem en aquell temps ! Em sembla que no vaig ni saber fer d'apuntadora, perquè no vaig durar pas gaire; el suficient per poder conèixer i iniciar una relació d'amistat amb el grup del poble, tant sols n'hi havia un, a Sant Miquel hi vivíem unes 80 persones.

Assajos, reunions amb cava i galetes, xerrades . . . : quan me'n vaig adonar, ja formava part de la Comissió de Festes. Que bé que ens ho passàvem i quant que treballàvem organitzant la Festa Major i el Ball del Most. Que diferent que era d'ara; anàvem casa per casa a portar el programa i a cobrar la quota de la festa.

Jo anava i venia cada dia de Barcelona. Allà hi tenia una amiga de la feina que tenia dos fills, de 8 i 10 anys. Com és natural li explicava els preparatius i totes les lloances de la nostra festa. Em sembla que era l'any 1.993 que veient el seu entusiasme, la vaig convidar a passar el cap de setmana a casa. Als nens els faria molta il·lusió poder viure la Festa Major d'un petit poble. Contenta ho va acceptar, així podria comprovar totes les excel·lències que li havia explicat. Ella sabia que jo era de la Comissió de Festes i que estaria molt enfeïnada. Ells podrien anar al seu ritme i fer allò que els vingués de gust, i així, jo podria complir amb les meves obligacions.

El divendres a les cinc, sortint de treballar, vam anar a buscar els nens a l'escola i el marit a la feina. Carregats com a rucs, ens disposàvem a passar un cap de setmana a Sant Miquel: aquell petit poblet a la vora de Vilafranca on hi viurien una petita Festa Major.

Per aquella època, jo vivia sola i casa meva no era gaire gran. Quin trasbals, preparar la casa per quatre persones més, l'amiga i el marit al meu llit, els

nens al sofà llit i jo a l'estudi en un petit llit plegable que en prou feines feia 80 cm. Que contents que estàvem tots; els nens veritablement feien Festa Major, per allò que . . . com que eren de Barcelona . . . no havien viscut mai una festa de poble.

Ja instal·lats, vam preparar el sopar i vam seure a taula. Quan ens en vàrem adonar, ja se sentien els coets dels diables que passaven pel davant de casa, ja se sentia aquella olor de pólvora que et fa aixecar el cul de la cadira i treure el cap per la finestra. Ràpidament, vàrem sortir carrer avall, darrera, davant o pel mig del coets, sota aquella llum vermella/groguenca i sota aquelles espurnes que et fan ballar perquè no se t'enganxin a la roba. Saltant i corrent al costat dels diables, fins arribar a la plaça de l'església per tal d'agafar un bon lloc i poder veure el nostre castell de focs; per mirar com esclaten els coets i com s'enfilen més amunt del campanar:

Emocions fortes !

Inici de festa !

Coets que es viuen i es senten !

Instants excitants !

Quina olor a pólvora ! Quants records viscuts !

Per aquell llavors, aquí a Sant Miquel, encara no es feia el pregó després del castell de focs. Fèiem una sardinada i ball popular a la sala del Conill, al costat de casa la Remei. Una estona abans, el Pere ens encenia la llar de foc per tal d'ambientar el local perquè els veïns hi estéssim d'allò més bé. La sala s'omplia de gom a gom des de primera hora fins que acabava de sonar l'últim ball. La gent s'hi quedava una estoneta més fent petar la xerrada; allà no s'hi cabia. Quin goig que feia veure la sala tant plena ! Vull recordar al "Tube", per aquella època era el President i era ell qui subhastava la toia, ningú ho sabia fer tant bé com el Josep Anton. Era el millor, oi ? Sempre el tindrem present.

Música -> L'ÀGUILA NEGRA
Bon ocell, porta'm amb tu al país
d'altres temps, sigues el meu amic.
Com abans, en somnis clars d'infant,
estels i més estels collirem tremolant

La gent de la Comissió no paràvem fins a les dues, quarts de tres de la matinada. Rebutats esperàvem que els músics desmuntessin tot el *tinglado*. Se'ns feien quasi les cinc, però no ens avorríem pas . . .

Primer recollir i netejar tots els gots i les copes, després escombrar i fregar el terra i quan acabàvem i ja no podíem amb la nostra ànima, ens assèiem on podíem i amb una copa a la mà, no paràvem de xerrar.

Repassàvem el que faríem l'endemà, quadràvem la caixa del bar, i també ens discutíem una mica: que si tu no has fotut res, que si jo ho he fet tot, que si tu ets un fresc, que per fer això més val que te'n vagis a dormir i així demà al matí estaràs en condicions . . . En fi, quan tancàvem la porta, ja no ens en recordàvem del que havíem discutit, i l'endemà, bé l'endemà . . . al cap d'unes tres hores, cap allà a les vuit del matí, ja tornàvem a estar tots en dansa per preparar el jocs de la canalla.

Arribava a casa sobre les cinc. Els meus amics, que m'havien dit que m'esperarien desperts, ja estaven tots ben adormits . Quan vaig marxar a les nou del matí, encara clapaven. Els vaig deixar la taula apunt amb l'esmorzar i el programa de les festes ben visible, perquè sabessin què es feia i a on. No es podien perdre . .

Ja érem dissabte al matí, au ! som-hi ! a preparar el torneig de dards, el concurs de tir al plat i els jocs infantils. Fins a les dues, quarts de tres, no acabàvem i aleshores a recollir i endreçar-ho tot per tal de deixar-ho apunt per la tarda. Sort que havia estat previsor i ja tenia el dinar fet: un bon plat de macarrons i una amanida. Quan vaig arribar a casa, els de Barcelona ja estaven a les postres. Sort que m'havia apartat un platet, sinó, em quedo sense macarrons, donat que la cassola estava ben buida. Els meus amics, quan es van aixecar de taula, van anar a fer la migdiada; estaven molt cansats ! Ball divendres a la nit, jocs dissabte al matí . . . havien de descansar per estar en forma pel ball de la nit. A mi, com a bona amfitriona em tocava: desparar la taula, endreçar-ho tot . . . i, novament, cap a la sala per seguir preparant els actes de la festa.

A les quatre, hi havia partit de futbol de juvenils. A qui se li va acudir iniciar la tradició de fer un partit a aquestes hores, amb el dinar al coll haver de córrer darrera de la pilota ? Després del partit, aquell any hi va haver un espectacle de màgia a càrrec del miquelenc, Kílian seguit de l'actuació dels Pyscyp, són un parell de joves del poble, l'Oscar i el Jordi, que van ser els pregoners de l'any passat i que ens van fer riure una bona estona.

En acabar l'espectacle de la tarda, els meus amics tornaven cap a casa per sopar pa amb tomàquet i embotit d'Olèrdola. Ah, com els hi agradava ! Jo, tant sols tenia temps de donar-me una dutxa i sortir corrents per tal d'anar a preparar la sala pel ball del vespre.

A la nit, a les onze, ball. Quin fart de ballar que ens fèiem! El ball que més m'agradava era el del fanalet. Quina pena que s'hagi perdut, amb el goig que

feia veure la sala plena de llumetes movent-se al so de la música. També fèiem el ball dels socis. Recordo que es ballava amb molta majestuositat, ens el preniem molt seriosament. El ball de socis s'havia de ballar bé. Tant sols el podien ballar els socis. Tothom anava molt ben arreglat. Tots els balladors seguíem les instruccions que ens donaven la parella que ballava al mig. Sempre era el soci més gran, en aquell temps eren l'Agustí i la Maria. A la mitja part: sorteig de la toia. Hi col·laborava molta gent. Recordo que fèiem una molt bona recapta, que ens ajudava força a cobrir les despeses. Quan s'havia acabat el ball i tothom havia marxat, vinga, a arremangar-nos i a deixar-ho tot en condicions. Se'ns tornava a fer molt tard, havíem dormit molt poc, però érem joves i ho aguantàvem tot. Arribava a casa de matinada. Els de Barcelona feia estona que dormien.

Diumenge al matí: missa de Festa Major, partit de futbol d'aficionats i al migdia concert vermut. A les onze, ja estàvem a la sala preparant taules, cadires, tapes, fent cartells amb els preus i organitzant-nos, uns a la barra, els altres servint les comandes.

Els meus amics eren els primers d'entrar per poder triar una bona taula per fer el vermut, tot escoltant els músics. En acabar, cap a casa a dinar. El diumenge havia cuinat conill rostit, i com que havien fet un bon vermut, era plat únic. Quan vaig arribar encara estaven asseguts a taula, vam fer una mica de tertúlia i de nou, cap a la sala per retrobar-nos amb els de la Comissió de Festes i preparar la final del torneig de dards i el ball de vetlla.

També es feia un partit de "balontiro" femení: casades contra solteres. Fou l'any que es va celebrar el segon dinar popular. Em fa il·lusió recordar que la idea de fer aquell dinar va ser proposada pel meu pare en una de les reunions. Després del dinar, traca final i comiat de festa.

Els meus amics van quedar encantats. Em van demanar per repetir dos o tres anys més, i així ho van fer. Una Festa Major sense convidats no hauria estat el mateix. Ells feien un molt bon paper, però mica en mica vaig anar descobrint que no tenien un excessiu entusiasme per les activitats programades, però sí eren uns fidels comensals dels tres àpats diaris que es feien a casa, i, si queia algun berenar, doncs vinga, que no era qüestió de menysprear res. Després, au, a explicar a la feina: que quina festa tan bonica en aquest poblet ! Que bé que ens ho hem passat ! Que bons els embotits d'Olèrdola ! Quins ous més frescos i que quin vi del Penedès tan bo !

Durant aquells tres anys que vaig estar a la Comissió de Festes, vaig oblidar totalment què era un dinar de Festa Major. Com heu comprovat, els organitzadors de la Festa no teníem temps de res. Quan vaig deixar el relleu, els àpats a casa meva van tornar a agafar el seu protagonisme. Com bé sabeu, les millors festes es celebren sempre a taula. Abans, ens feia els bons menjars la mare, és la millor cuinera del món, al seu costat ni en Ferran Adrià ni la Carme Ruscalleda. Ara, la mare ja és gran i ens toca a nosaltres arremangar-nos i posar-nos a la cuina, la mare també hi és. Hem tingut una bona mestra !

Uns dies abans de les festes, anem a comprar per poder començar a fer els canelons. Els congelarem si cal, però s'han de fer amb temps, per allò de la tranquil·litat. Doncs au, llista a la butxaca i a comprar: la vedella, la carn magre de porc, el cervell de be, les cebes, la llet per la beixamel, la nou moscada, la margarina, el formatge . . . la quantitat necessària per fer 100 canelons. Si som 16 de colla i comptem 4 canelons per cap, són 64. En fem fins a 70 per si algú vol repetir. Com que agraden molt, tothom marxa cap a casa amb una carmanyola amb 8 o 10 canelons. És el costum dels Girona !

El dissabte abans de la festa, a les vuit del matí, ens posem a rostir la carn. La cuina ben neta i endreçada, i un bon marbre per estendre els 100 canelons. Quasi cinc hores a la cuina, treballant i xerrant de les nostres coses. No es fa difícil, però els canelons porten feina !

Cap a quarts de dues ja hem acabat. Canelons a les safates i al congelador. Satisfacció pel treball fet !

I de segon, que farem ? pollastre rostit, conill rostit, aneguetes ?

El rostit és diferent, el podem fer el dia abans; una vegada està tot posat a la cassola es va fent tot sol.

Ara gaudeixo la festa de manera diferent, amb la família i els amics, els àpats s'allarguen fins ben entrada la tarda i els sopars no acaben fins altes hores de la nit.

La Festa Major agermana, fa família, hi ha retrobaments, recordem aquells que ens han deixat: la Marina, el pare, el Salvador, el Josep Anton, el Pol . .

Música ->

MARGALIDA

Vas marxar no sé on.

Ni els cims ni les aus

no et saben les passes.

Vas volar sens dir res

deixant-nos només

el cant del teu riure.

No sé on ets, Margalida,

però el cant, si t'arriba,

pren-lo com un bes.

Crida el nom

del teu amant,

bandera negra al cor.

Que nostra és la Festa Major !!!

Nostra, de tots i de sempre.

Podem canviar la manera de fer festa.

Podem canviar el ritme i el moviment del ball, però no el ballar ni el batec del nostre cor al so de la música.

Podem canviar el color de les "carretilles" però no es pot prescindir del moviment i l'efectisme dels diables de la cercavila.

Podem canviar el contingut del dinar de Festa Major però no la convivència al voltant de la taula.

Podem canviar la cara a la façana de l'església, però el rellotge segueix el seu ritme, caminant pas a pas cada minut i marcant cada hora.

Si us he pogut encomanar la il·lusió que la Festa Major em fa sentir a mi, ja em dono per satisfeta. Sortim de casa i anem tots al carrer, cal viure de la bora la nostra Festa Major que és la Festa de tots.

Per acabar, des d'aquí i en nom de tothom em permeto donar les gràcies a tots els components de la Junta de la Societat que estan treballant de valent des de fa mesos, organitzant la nostra Festa.

Aquest ha estat el meu pregó.

La meva tasca s'ha complert.

La Festa ha començat.

Us desitjo a tots: Molt Bona Festa Major !!!

I Visca Catalunya lliure !!!

Música

LA TRINCA

Alegria, que és Festa Major.

Alegria, encetem la bota del racó.

Alegria, que és Festa Major.

Com cada any hem de matar el pollastre i posar xampany dins el porró.

Apa, anem-hi, corre, vine, cuita.

Salta i balla, canta la cançó.

Tiruliruliruli, tiruliruliruló.

Avui matem el capó.

Tiruliruliruli, tiruliruliruló.

Avui és Festa Major.

Visca el pa, visca el vi,

visca la mare del meu padrí.

Alegria, que és Festa Major.

Alegria, perquè el nostre Sant és el millor.

Alegria, que és Festa Major.

Al matí tenim passada, missa, les sardanes i havent dinat, migdiada, processó, concert, castell de focs i ball a l'envelat.

Tiruliruliruli, tiruliruliruló.

Avui matem el capó.

Tiruliruliruli, tiruliruliruló.

Avui és Festa Major.

Alegria, que és Festa Major.

Com cada any hem de matar el pollastre i posar xampany dins el porró.

Canviarem l'aixada pel pendó,

que avui és Festa ... Festa Major.